

dag og Kristi Himmelfartsdag. Blandt vore store Højtidsdage er Juledag mere end de andre Hjemmets og Familiens Festsdag, Jeg er derfor overbevist om, at Landpostbudene vilde paaskønne, hvis de kunde faa Lov til at ombringe Postsagerne 2den Juledag i Stedet for 1ste, idet de derved vilde faa Lejlighed til at tilbringe denne Dag, som er Hjemmets store Festsdag og tillige en kirkelig Festsdag fremfor mange andre, i Hjemmet sammen med deres Familie. Det er jo den Slags Ting, der kunne gøres uden Bekostning, uden at der forlanges Penge enten af den ene eller den anden Kasse, og jeg kan heller ikke indse, at det i mindste Maade kan genere Befolkningen, at Landpostbudene fritages for Postombæring paa denne Dag. Naar Befolkningen ved, at den ikke faar Postsager den Dag, vil den nok indrette sig paa at sende sine Julehilsener en Dag eller to før. For Resten er det, at denne Dag gaar over, jo ikke mere, end hvad der sker paa en almindelig Søndag. Ogsaa Kristi Himmelfartsdag burde efter min Formening gives fri som Postombæringssdag for Landpostbudene. Det er i det hele en meget anstrengende Gang, disse Postbude have, og jeg tror som sagt, det vilde finde almindelig Tilslutning, naar den højtærede Minister vilde give disse Dage fri.

Medens jeg er ved Postvæsenet, vil jeg tillade mig at bede den højtærede Indenrigsminister tage under velvillig Overvejelse en Sag, som angaar Postbudene i 4de Lønningsklasse, de saakaldte private Postbude, som findes i de større Stationsbyer og de mindre Købstæder. Saa vidt mig bekendt have de indgivet et Andragende om at blive statsansatte i Lighed med Postbude i 2den og 3die Lønningsklasse. De udføre det samme Arbejde som disse, deres Arbejde er i Reglen lige saa anstrengende, og de have det samme Ansvar. Jeg vil bede den højtærede Indenrigsminister tage denne Sag under velvillig Overvejelse. Den er allerede anbefalet af et Par andre Medlemmer af Tinget, og jeg vil anbefale paa det bedste, at de vedkommende faa deres Ønske opfyldt i en saa nær Fremtid som muligt. Deres Løn er for Tiden meget ringe, fra 500 til 700 Kr., og deraf skulle de afholde Udgift til Uniform, saa det bliver ikke meget for hver enkelt Dag, de gaa.

Paa Finanslovsforslagets § 27 er opført en Udgift af 1,939,000 Kr. til Forøgelse af Statsbanernes rullende Materiel. Af dette Beløb er 990,000 Kr. opført til 350 ny

Godsvogne. Jeg maa takke den højtærede Trafikminister, fordi han har foreslaaet en saa stor Forøgelse af Godsvognene. I Sammenligning med sidste Aar, da der kun var foreslaaet 125 til et Beløb af 380,000 Kr., hvilket ganske vist, inden Finansloven blev færdig, blev forøget med 125, saa at det i alt blev 250 ny Godsvogne, er det jo ikke saa ringe en Forøgelse. Jeg vil dog anbefale, at Forøgelsen bliver endnu større. Af de Oplysninger, som findes i Anmærkningen til denne Konto paa § 27, fremgaar det, at Forøgelsen af Godsvognenes Antal i de senere Aar gennemsnitlig har været $2\frac{1}{2}$ pCt. pr. Aar, medens den befordrede Godsmængde er tiltagen med $4\frac{1}{2}$ pCt. pr. Aar, og vilde man lægge denne Stigning til Grund for en Forøgelse af Godsvognenes Antal, maatte der nu søges anskaffet 800 à 900 Stkr. Man vil deraf se, at Godstrafikken stiller større Krav, end vi have Vogne til at tilfredsstille. Det er ogsaa en Erfaring fra den Egn, jeg er fra, at det mange Gange kniber med at faa de nødvendige Jernbanevogne til Transport af Varer, enten det nu er Cikorierødder, Sukkerroer, Halm, Korn, eller hvad det kan være, saa at der mange Gange kræves Forudbestilling paa flere Dage. Det er ofte meget uheldigt. Vi kunne aflevere en eller anden Vare, men maa vente med at faa den transporteret til sit Bestemmelsessted, vi mene at kunne faa en Vogn, naar vi bestille den, i alt Fald med 24 Timers Varsel, men det har vist sig, at det kniber, saa at vi maa vente i flere Dage. Skønt jeg altsaa er den højtærede Minister meget taknemmelig, fordi han har foreslaaet at forøge Antallet af Godsvogne, vilde jeg dog være endnu mere taknemmelig, hvis det var muligt for ham saavel som for Finansudvalget at forøge Bevillingen i endnu højere Grad.

Fra et Par Afdelinger af de danske Vaabenbrødre har jeg faaet Opfordring til at støtte det Andragende om Statstilskud til deres Sygekasse, som de have indsendt til Regeringen. Denne Sag er allerede omtalt af ærede Medlemmer, og saavel den højtærede Finansminister som den højtærede Indenrigsminister have omtalt den paa meget velvillig Maade og givet den sin Tilslutning, saa at den forhaabentlig kan blive ordnet tilfredsstillende. Jeg skal ikke komme videre ind paa Sagen, men kun udtale Haabet om, at Ordningen maa blive saaledes, at Vaabenbrødrene kunne faa en bedre Alderdom, om jeg saa maa sige, med Hensyn til Tilskud, naar